

7

เมืองเปยจิง วังหลี่ซิ่นอ๋อง*

หยาดฝนโปรยปราย ทิวท้งวังอ๋องชุ่มไปด้วยละอองน้ำ เก้งศาลาหอ
ดำหนักที่หุ่หราส่ง่างม ระเบียบทางเดินรอบอุทยานไม้ดอกที่วิจิตรงดงาม
ล้วนเต็มไปด้วยเม็ดฝน แม้แต่คนที่อาศัยอยู่ในก็พลอยจิตใจหนักอึ้งตาม
ไปด้วย

เรือนกลางลานสวนอันโอโง่งดงามในวังอ๋อง หลี่ซิ่นอ๋องสะบัดแขน
เสื่อบัดด้วยกระบือองบนโต๊ะน้ำชาจนกระเด็น เสียงดังพลั้งทำลายความเงียบ
ทุกคนต่างมองหน้ากันไปมา ไม่กล้าส่งเสียง

เด็กสาวคนหนึ่งกระตุกแขนเสื้อพระชายาเบา ๆ ซึ้ไปด้านนอกด้วย
ความกังวลใจ

* ซิ่นอ๋องคือบรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิแต่งตั้งให้แก่โอรส พระเชษฐา พระอนุชา คนในราชสกุล หรือ 'ข้าม' แห่งมอโกล เป็น
บรรดาศักดิ์ชั้นสูงสุดรองจากรัษายาท

พระชายาลำบากใจถึงที่สุด เนิ่นนานค่อยทำลายความเงียบอย่าง
ระมัดระวังยิ่ง

"ท่านอ๋อง ท่านให้เขาเข้ามาข้างในก่อนเถอะ มีอะไรค่อยพูดค่อยจา
ข้างนอกฝนกำลังตกอยู่..."

"ลูกทรพีนี่เป็นเพราะเจ้าตามใจจนเคยตัว!" หลี่ซิ่นอ๋องตັบบทคำพูด
ของนางด้วยความเดือดดาลสุดขีด "หน้าตาของวังอ๋องเราถูกทำลายจนป่นปี้
เพราะมันคนเดียว เจ้ายังคิดจะแก้ตัวแทนมันอีก!"

เขาเดินไปถึงหน้าประตู เพลิงโทสะลุกโชน ขี่มือสบลด่าไปทางด้านนอก

ในลานสวน ร่างผอมบางร่างหนึ่งนั่งคุกเข่าตัวตรงอยู่บนพื้นหินหยาบ
ปล่อยให้สายฝนที่เม็ดค่อยๆ ใหญ่ขึ้นทุกทีสาดรดร่างและใบหน้า เขานั่ง
นิ่งไม่ขยับตัวตั้งแต่แรกจนถึงบัดนี้ ดวงตาเรียวยาวดงามทอประกายซีมเศร้า
สีหน้าระทมทุกข์

"ฝนยิ่งตกยิ่งหนัก ถูกลมหนาวเป็นเรื่องเล็ก แต่หากโรคหอบหืดกำเริบ
ขึ้นมาจะยิ่งยุ่งไปกันใหญ่"

อย่างไรผู้เป็นมารดาก็ย่อมรักถนอมบุตรชาย นางยังคงตากหน้า
เกลี้ยกล่อมต่อไป

โทสะของหลี่ซิ่นอ๋องไม่อาจจะจับโดยง่าย หลังจากฟังคำพูดของนาง
ยิ่งเหมือนรดน้ำมันบนกองไฟ

"เช่นนั้นก็ดี จะได้กำจัดภัยพิบัติใหญ่หลวงแทนวังอ๋องของเรา! ข้า
ไม่เข้าใจจริงๆ บนโลกนี้มีสตรีตั้งมากมาย มันดันจะเอาท่านหญิงที่
พระพันปีพระราชทานให้แต่งงานกับคนอื่นให้ได้ ถ้าทั้งสองคนมีใจให้กัน
ก็แล้วไปเถอะ แต่ข้าได้ยินว่าผู้อื่นไม่มีใจให้มันแม้แต่น้อย เป็นมันคิดไปเอง

ฝ่ายเดียวจนวิ่งไปขอให้พระพันปีถอนพระราชเสาวนีย์ หน้าซ้ำเพื่อผู้หญิงคนนั้น มันถึงกับไม่ยอมรับตำแหน่งหน้าที่ที่จักรพรรดิทรงแต่งตั้ง ตอนนี้ประเสริฐละ! ก่อเรื่องจนกลายเป็นที่ขบขันที่สุดในเมืองหลวงไปแล้ว ทำไมข้าถึงได้มีลูกเป็นคนใจอันคับหนึ่งของแผ่นดินเช่นนี้"

หลังจากได้ยินวจาจากถากถางของบิดา แววดตาของคนที่ถูกเขาตัวตรงมาโดยตลอดทอประกายวูบ เห็นชัดว่าเขาได้รับการโจมตีอย่างหนัก ใบหน้าที่งามสง่าเปลี่ยนเป็นขาวซีด ลมหายใจเริ่มหอบถี่

"ท่านอ๋อง อย่าพูดอีกเลย"

พระชายาขอร้องเพลงดึงแขนท่านอ๋องที่กำลังพลุ่งพล่าน

"ถ้ามันยอมรับว่าตัวเองทำผิดไปแล้วยอมรับหน้าที่ที่จักรพรรดิทรงส่งให้ไปตรวจตราพื้นที่ชายแดน ข้าก็จะยกโทษให้มัน!"

หลี่ชินอ๋องคำรามต่อ

ฝนกระหน่ำเม็ดใหญ่ขึ้นทุกที เปี้ยเล่อ* หนุ่มอายุดันยี่สิบเสี้ยวเปียกปอนเพราะน้ำฝนจนชุ่ม เปี้ยยาวที่ดำเป็นมันเปียกชื้น หยาดน้ำขโมผ่านแก้มที่ซุบผอมไม่หยุด ฉับพลันนั้นเขาเงยหน้าขึ้นมองหลี่ชินอ๋องที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธซึ่ง

"ลูกไม่เคยสำนึกเสียใจและจะไม่ไปจากเมืองหลวงเด็ดขาด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องแต่งงานกับคนอื่น"

เสียงในลำคอแหบพร่า ลมหายใจยิ่งหอบถี่มากขึ้น

"เจ้าลูกทรพี!" หลี่ชินอ๋องพุ่งออกไปหมายจะกระชากเขาขึ้นมา แต่

* เปี้ยเล่อเป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยชิงซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ชั้นยศสูงสุด ได้แก่ ชินอ๋อง จวินอ๋อง เปี้ยเล่อ และเปี้ยจ้อตามลำดับ อาจเป็นบุตรของอ๋องหรือองค์หญิง หรือจักรพรรดิทรงแต่งตั้งตามวินัยและความดีความชอบ ดังนั้นบุตรชายอาจจะมิตำแหน่งยศสูงกว่าผู้เป็นบิดาก็ได้

ก็ถูกบุตรหญิงชายหลายคนหยุดยั้งไว้ เสียงด่าทอยังคงดังก้องจนน่าตกใจ "ทำไมเจ้าถึงคือรันทิวแข็งเช่นนี้! ผู้อื่นกับสามีรักใคร่กันขนาดนั้น ไม่เห็นเจ้าอยู่ในสายตาด้วยซ้ำ เจ้ายังจะยึดมั่นอะไรนักหนา ไฉนต้องทุ่มเทอย่างเอาเป็นเอาตาย!"

"พี่ใหญ่ ยอมรับผิดกับท่านพ่อที่ใช้ได้แล้ว!"

"นั่นสิ มาผิดใจกับท่านอ่องไม่คุ้มค่าหรอก..."

ภายในห้องคนนั้นคำคนนี้คำ สับสนวนวนวายไปหมด

เปี้ยเล่อหนุ่มที่เปี้ยกปอนทั้งเนื้อตัวสีหน้ายิ่งชืดเผือด ทันใดนั้นร่างเขาก็เอียงวูบ มือหนึ่งยันลงไปพื้น อีกมือกุมไว้ที่ลำคอ ลมหายใจเร่่งร้อน ใบหน้าที่สุภาพอ่อนโยนเปลี่ยนเป็นทุกข์ทรมานแสนสาหัส

"ท่านแม่ โรคหอบหืดของพี่ใหญ่กำเริบอีกแล้ว!"

มีคนร้องขึ้นอย่างตกใจ คนทั้งหมดจึงมองตามออกไป

"ใครมานี่เร็วเข้า! รีบพุงท่านชายใหญ่เข้ามา!"

พระชายาสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที หล่ี่ชินอ่องก็ตกใจกับสภาพการณ์ ลูกละทุกเช่นกัน โรคหอบหืดนี้ไม่ใช่ห่างหายไปตั้งหลายปีแล้ววี่

เปี้ยเล่อหนุ่มยกมือกุมหน้าอก อ้าปากหอบหายใจรุนแรง แต่คล้ายลมหายใจติดขัด ใบหน้าที่เดิมที่ขาวชืดเปลี่ยนเป็นแดง จากนั้นก็กลายเป็นอมเขียว

คนรอบข้างรีบแย่งกันเข้าไปหมายพุงเขาขึ้นมา ทว่าเห็นเขาจู่ ๆ ก็กััดพ่นครางอู้้อีก่อนล้มตึงลงไป

"แ่แล้ว! รีบเชิญหมอมาเร็ว!"

"พาท่านชายใหญ่เข้าไปในห้องก่อน แล้วไปหยิบยาในห้องของเขามาที

เร็วเข้า!"

ทุกคนซุกมุนกันยกเขาเข้าไปในห้อง
แม้จะหมดสติไปแล้ว ใบหน้าซีดเผือดกลับยังขมวดคิ้วแน่น รวากับ
เรื่องราวกลัดกลุ้มในใจรุกรานเขาอยู่ตลอดเวลา...

มวลบุปผาแย่งกันชูช่อสลอน ทานหญิงและคุณหนูตระกูลขุนนางผู้
บอบบางสูงศักดิ์หลายคนกำลังละเลียดน้ำชาและผลไม้อย่างสบายอารมณ์
ทั้งยังถือโอกาสสนทนาซุบซิบข่าวลือในช่วงนี้

"ได้ยินว่าหลายวันก่อนโรคหอบหืดของหลันซื่อเป่ย์เล่อแห่งวังหลี่ซิ่นอ่อง
กำเริบ เกือบจะไม่รอดแล้ว หลี่ซิ่นอ่องถึงกับเชิญหมอหลวงจากในวังไปตรวจ
รักษาด้วย"

"มีนาเมื่อวานจึงไม่เห็นเขามาร่วมงานเลี้ยงของพี่ชายข้ากับเพื่อนๆ"

มีคนลอบถอนหายใจคราหนึ่ง

"อ้อ ที่แท้เจ้าติดตามข่าวคราวของเขาถึงเพียงนี้"

"อย่าพูดเหลวไหล"

หญิงสาวเอ็ดเบาๆ ใบหน้าแฝงความเอียงอาย

"โรคหอบหืดของเขาไม่ใช่รักษาหายแล้ววี ทำไม่จู่ๆ อาการกำเริบ
ขึ้นมาอีก"

"โรคที่ติดตัวมาตั้งแต่ออยู่ในท้องแม่ไหนเลยจะรักษาให้หายขาดได้
หลายปีที่อาการไม่กำเริบอาจเป็นเพราะบำรุงร่างกายอย่างดี แต่นี่เป็นเพราะ
กลัดกลุ้มเกินไป อาการจึงกำเริบขึ้นมาอีก"

"ไหนเขาจึงกลัดกลุ้มเกินไป"

ท่านหญิงและคุณหนูหลายคนสุขหัวกันถกปัญหาได้อย่างกระตือรือร้น เห็นชัดว่าทุกคนล้วนสนใจใคร่รู้เรื่องของหลานชื่อเปี้ยเล่คนนี้อย่างมาก

"ก็ไม่ใช่เพราะหญิงในดวงใจไปแต่งงานกับคนอื่นหรือกริที่ทำให้เขา สะเทือนใจ รวมทั้งจักรพรรดิมีราชโองการแต่งตั้งให้เขาไปตรวจตราไกลถึง ชายแดน แต่เขาไม่ยอมไปจากเมืองหลวง ได้ยินว่าในวังหลี่ชินต้องถึงกับ เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตเพราะเรื่องนี้ หลี่ชินต้องบันดาลโทษะชุดใหญ่ จู่ ๆ โรคหอบหืดของเขาเลยกำเริบขึ้นมา"

"เช่นนั้นก็คือว่าหลานชื่อเปี้ยเล่ลงมภายในรักจริง ๆ เขาไม่หวั่นเกรงที่ จะขัดราชโองการเพื่อความรัก ข่างโง่เขลาจริง ๆ"

สาวน้อยวัยแรกแย้มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเทิดทูนความรักเต็มเปี่ยม

"เขายังเป็นชายหนุ่มรูปงามสุภาพอ่อนโยน แตกต่างจากลูกหลาน ตระกูลขุนนางจำนวนมากที่บุคลิกหยาบกระด้าง..."

"นั่นสิ หลานชื่อเปี้ยเล่เรียกได้ว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามที่หาได้ยากของ เมืองหลวง ส่งงามอ่อนโยน แผงไว้ด้วยความสุภาพเรียบร้อย"

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมเหมยเฉียวม้าไม้ไผ่* ของเขาถึงทิ้งไปล่ะ"

สุ้มเสียงกระจ่างใสดังขึ้นมาจากมุมหนึ่ง ทุกคนต่างหันไปทางผู้พูด ซึ่งก็คือชู่เหอ บุตรสาวในอนุภรรยาของใต้เท้าผู้ รองเจ้ากรมอากร ทุกครั้งที่ นางมาร่วมงานชุมนุมก็จะนั่งอยู่ที่มุมใดมุมหนึ่งอย่างเงียบ ๆ ต่อให้บางครั้ง นางไม่มาปรากฏตัวก็คงไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะนางมักไปไหนมาไหนตาม ลำพัง

โดยปกติก็ไม่เคยเห็นหญิงสาวตระกูลไหนคบหากับชู่เหอเป็นพิเศษ

* เหมยเฉียวม้าไม้ไผ่ หมายถึงหนุ่มสาวที่เติบโตมาด้วยกัน

ยามนี้ทุกคนจึงอดรู้สึกแปลกใจกับคำพูดของนางไม่ได้

"ก็ไม่ใช่เพราะผู้หญิงคนนั้นมีตาไร้แววและไร้คุณธรรมหรือหรือ
หลั่นซื้อเปียเล่อเฝ้าอยู่ข้างกายนางมาตั้งหลายปี สุดท้ายนางค่อยมาบอกว่า
คิดกับเขาเป็นแค่พี่ชาย ช่างใจจิตใจดำจริงๆ"

"แต่ก็โชคดีที่นางไร้คุณธรรม คราวนี้คนที่แอบรักหลั่นซื้อเปียเล่อก็จะ
มีโอกาสเข้ามาเสียบแทนแล้ว"

"นั่นสิ เวลานี้สิ่งที่เขาต้องการที่สุดก็คือคำปลอบประโลมใจที่อ่อนหวาน..."

หญิงสาวทั้งหลายพากันพูดคุยกะหุนกะหนิง เริ่มหารีหรือถึงเรื่องที่จะหา
โอกาสไปเยียนวังหลี่ซิ่นอ่องสักวันเพื่อเยี่ยมดูอาการหลั่นซื้อเปียเล่อที่ยังนอน
พักรักษาตัวอยู่

"พวกเราก็อ้างว่ามาหาตุณฑว จากนั้นค่อยให้นางพาพวกเราไปหา
พี่ใหญ่ของนาง"

มีคนเสนอแนะอย่างอารมณ์ดี

"ตุณฑว? นิสัยนางเอาแน่ไม่ได้ ดีไม่ดีจะทำให้พวกเราถูกปิดประตู
ใส่หน้าเข้านะสิ"

ทันใดนั้นมีคนมองไปทางชูเหอที่นั่งอยู่มุมหนึ่ง

"จริงสิ เจ้ากับตุณฑวคุยกันถูกคือนี่นา เจ้าก็ลองพูดกับนาง ให้นาง
ช่วยพาพวกเราเข้าไปเยี่ยมพี่ชาย"

ชูเหอที่ถูกขานชื่อมุ่นคิ้วเล็กน้อย

"ถ้าพวกเจ้าอยากไปก็ไปพูดกับนางเองสิ"

ต่างคนต่างขยิบตาให้กัน หนึ่งในนั้นเขิดคางสูงก่อนถามด้วยน้ำเสียง
เย่อหยิ่ง

"แต่ให้เจ้าลองถามดูก็ไม่ได้หรือ หากเจ้าไม่ถามให้ ต่อไปเจ้าก็ไม่ต้องมาร่วมงานชุมนุมกับพวกเราอีก"

ชูเหอมส่งสายตาเย็นชาให้พวกนาง

"ชุมนุมศิลปะชงขามีกฎเกณฑ์เช่นนี้ด้วย? ทำไมข้าไม่รู้มาก่อน"

บรรดาหญิงสาวเอาแต่ใจต่างคิดไม่ถึงว่าจะถูกตอกกลับ พวกกันตะลึงงันไปครู่ใหญ่

"ก็มีการเกณฑ์นี้จริงๆ พวกเราเป็นคนกำหนดขึ้นเอง เพียงแต่เจ้าไม่รู้เท่านั้น"

หนึ่งในนั้นกระแทกเสียงอย่างไม่พอใจ

ชูเหอมมิได้ขัดเคือง ในใจกลับรู้สึกน่าขันที่สุดด้วยซ้ำ

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ไม่อยากมาอีกแล้ว พวกเจ้าค่อยๆ คุยกันไปเถอะ ข้ามีธุระ ต้องไปก่อนแล้ว"

ทุกคนมองเงาร่างของนางจากไป อารมณ์โกรธซึ่งพุ่งถึงขีดสุด

"ประหลาดคน! บอกจะไปก็ไป ไม่คิดบ้างว่าเมื่อครู่ตัวเองก็ยั้งนั่งฟังอยู่แท้ๆ"

"มีน้ำถึงเข้ากับตุ่นหว่าได้เป็นอย่างดี"

"นี่ ข้ามีข่าวหนึ่งจะเล่าให้ฟัง เป็นเรื่องที่ข้าได้ยินมาจากท่านแม่ ได้ยินว่าใต้เท้าผู้จะยกชูเหอมให้แต่งเป็นชายารองของเจียนชินอ๋อง"

พอคำพูดหลุดปาก ทุกคนพากันตกใจร้องอุทานราวกับได้ยินข่าวคราวที่ชวนอาเจียนกระนั้น

"เป็นความจริงหรือ เจียนชินอ๋องไม่ใช่ใกล้จะทกลีบแล้ววี แก่เหลือเกิน"

"อายุปุนนั้นเป็นปู่ทวดของชูเหอมยังได้ แล้วต้องมาแต่งงานกัน น่า

สยดสยของจริง ๆ"

ผิวน้ำของทะเลสาบเงียบสงบไร้คลื่น ภายในศาลาพักร้อนอันวิจิตร
ตระการตาหลังหนึ่ง หญิงสาวสองคนกำลังนั่งเล่นหมากล้อม

"บ่ายวานนี้ท่านหญิงหลายคนจากชุมนุมศิลปะขงขามาที่บ้านข้า แสร้ง
พูดว่าต้องการมาหาข้า แต่ความจริงมีเจตนาอยากพบพี่ใหญ่มากกว่า"

ขุนหวาผู้ตั้งดงามถือตัวหิบบี๋เย่สีขาวเม็ดหนึ่งขึ้น หลังใคร่ครวญดีแล้ว
ค่อยวางลงไปบนกระดานหมาก

"ข้ารู้ เดิมทีพวกนางอยากให้ข้าเป็นตัวกลางเชื่อมโยง"

ซูเหอใช้สายตาพิจารณาสถานการณ์ ขยับบี๋เย่สีดำกินบี๋เย่สีขาวไป
เม็ดหนึ่ง

ขุนหวาเลิกคิ้วงามละเอียด ปราดมองนางแวบหนึ่ง

"เจ้ายังไปร่วมงานชุมนุมกับพวกนางอีกรี"

"ก็แค่มาเวลา"

ซูเหอวางบี๋เย่ลงอีกครั้ง รุกติดต่อกัน

"ข้านับถือเจ้าจริงๆ ถ้าเป็นข้า ต่อให้วางจนเบื่อหน่ายสักแค่ไหนก็
ไม่คิดจะไปงานชุมนุมซุบซิบนินทาประเภทนั้น"

ขุนหวาหัวเราะเยินขา ไม่เห็นด้วยอย่างแรง

"ที่จริงก็สนุกดี"

ซูเหอคิดไปอีกแง่หนึ่ง

ในบรรดาท่านหญิงราชินิกุลและคุณหนูตระกูลขุนนางในชุมนุมศิลปะ
ขงขามีจำนวนไม่น้อยที่เทิดทูนบูชาหลันซือ มักจะพูดคุยกันถึงเรื่องของเขา

กลิ่นน้อกกลางใจ

และนี่ก็เป็นสาเหตุที่นางอยากเข้าร่วม แต่ความลับนี้นางไม่มีวันเผยออกมา
แม้ตุนหาวจะเป็นเพื่อนสนิทของนาง นางก็ยังไม่กล้าเปิดปากเล่าอยู่ดี

"เดี๋ยวจบหมากกระดานนี้ ข้าก็ต้องเอาเข้าไปให้พี่ใหญ่"

ตุนหาวขบคิดหาทางโจมตีกลับ

"ทำไมเจ้าต้องเป็นคนเอาไปส่งด้วย"

ซูเหอถือเบี้ยไว้ในมือก่อนเงยหน้าถามอย่างประหลาดใจ

"ท่านแม่เป็นห่วงว่าพี่ใหญ่เอาแต่อุดอู้อยู่ในห้องจะอาการหนักขึ้น
ทั้งบ้านก็มีแต่ข้าที่สนิทกับพี่ใหญ่ที่สุด ท่านแม่จึงให้ข้าเป็นคนส่งยา จะได้
ถือโอกาสนั้นพูดคุยกเป็นเพื่อนแก้เหงาด้วย" ตุนหาวขำเลียงนางแวบหนึ่ง
"ตาเจ้าแล้ว"

"พี่ใหญ่ของเจ้าดีขึ้นบ้างรึยัง"

ซูเหอหยิบเบี้ยขึ้นมาเตรียมเดิน

"อีกเดี๋ยวถ้าเจ้าว่าง ตามข้าไปดูก็จะรู้เอง" ตุนหาวเอ่ยเร่งอีกครั้ง
"ตาเจ้าแล้ว"

ซูเหอตกใจเล็กน้อย มือข้างที่ถือเบี้ยสั่นไหวก่อนวางมันลงไปโดย
ไม่รู้ตัว

"เช่นนั้นข้าไปด้วยแล้วกัน"

แววตาของตุนหาวพลันสว่างวาว นางรีบกินเบี้ยตัวที่หลงกลเข้ามา
ติดกับ จูโจมช่วงชิงพื้นที่คืน

"เจ้าแพ้อแล้ว เหลือเชื่อจริงๆ"

นางหัวเราะร่วน เคล็ดในการเอาชนะหมากล้อมต้องจูโจมจิตใจเป็น
สำคัญ

"การแข่งขันต้องมีแพ้มีชนะ"

ชูเหอรีบเก็บซ่อนสีหน้าเงินอายุอย่างแนบเนียน ในใจประจักษ์ดีถึงสาเหตุที่ตัวเองพ่ายแพ้

ตุนหวาเห็นชัดเต็มตา แต่ก็ไม่ได้เปิดโปงออกมา

"ไปเถอะ พวกเราไปหาพีที่ใหญ่กัน"

ลานสวนที่สงบร่มรื่น บ่าวรับใช้และทหารองครักษ์หลายสิบนายเฝ้าระวังอยู่ด้านนอก ครั้นเห็นผู้มาเป็นท่านหญิงจึงรีบค้อมคำนับโดยปราศจากสุ้มเสียงก่อนแยกย้ายแหวกทางให้พวกนางเข้าไป

"พีใหญ่หลบอยู่หรือเปล่า"

ตุนหวาเอ่ยถามบ่าวรับใช้ประจำตัวของหลันซือที่หน้าประตู

"ท่านชายใหญ่เพิ่งตื่น กำลังอ่านหนังสือขอรับ"

บ่าวรับใช้กระซิบเสียงแผ่วเบา เห็นชัดว่ากลัวจะรบกวนท่านชายที่ยังไม่หายดี

"พวกเราเข้าไปกันเถอะ"

ตุนหวาเดินนำชูเหอที่ตามอยู่ด้านหลังเข้าไปในห้อง

ชูเหอมองสำรวจห้องที่เต็มไปด้วยหนังสือมากมายด้วยความใคร่รู้ ทั้งห้องแลดูสงบเรียบง่าย ปราศจากการตกแต่งที่ฟุ่มเฟือยหรูหรา ไม่เหมือนห้องของบุรุษสูงศักดิ์แม้แต่เน้อย

"พีใหญ่ ข้ายกยามาให้"

ตุนหวาร้องเรียกเบาๆ

ชูเหอมองตามสายตาของตุนหวาไป เห็นบุรุษร่างผอมบางหน้าตา

หล่อเหลาคนหนึ่งกำลังเอนกายอยู่บนคั้ง* นิ้วมือเรียวยาวกำลังพลิกเปิดหนังสือ

หลังจากเห็นพวกนาง ใบหน้านั้นก็ผุดรอยยิ้มอ่อนโยนทันใด

"ทำไมเจ้าต้องเป็นคนมาส่งยาให้ยุ่งยากทุกครั้ง"

หลันชื่อพยักหน้าทักทายชูเหอที่อยู่ด้านหลัง ใบหน้าสว่างมยังปรากฏเค้าความเจ็บป่วย ริมฝีปากขาวซีด

"ไม่ยุ่งยากอะไรเลย"

ตุนหวายื่นขามที่มียาน้ำสีดำปีให้พี่ชาย ชูเหอเหลือบเห็นก็อดมุ่นคิ้วไม่ได้ ทว่าหลันชื่อกลับไม่แม้แต่ขมวดคิ้ว ยกดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยง

"นั่งสิ ข้าจะให้คนชงชาสักกา"

หลันชื่อมองหญิงสาวที่หยุดยืนอยู่ข้างกายตุนหวาตั้งแต่เข้ามา เขารู้ดีว่านางเป็นเพื่อนสนิทของน้องเล็ก

"วันนี้ท่านดีขึ้นบ้างหรือไม่" ตุนหวาเอ่ยถาม

ชูเหอสดับฟัง ตายังจับจ้องที่หลันชื่อ เขาชูปลงไม่น้อย แม้แต่สองแก้มก็ตอบลึกลงไป

"อืม" เขาผงกศีรษะขึ้นลง "เข้านี้หมอลวงบอกว่าข้าเกือบหายดีแล้ว"

"อยากกินอะไรหรือไม่ ในวังส่งของหวานมาตั้งมาก..."

ตุนหวาหยุดปากกะทันหันด้วยความหงุดหงิด แม้แต่ชูเหอก็คิดโยงไปถึงเช่นกัน

พวกนางได้ยืนมานานแล้วว่าเหมยเจียวม้าไม้ไผ่ของหลันชื่อชมขอบ

* คั้ง เป็นเตียงนอนก่อด้วยอิฐของชาวจีนทางเหนือ ด้านบนปูด้วยฟูกที่นอน ด้านล่างมีท่อเชื่อมกับปล่องไฟเพื่อจุดให้ความอบอุ่น

กินชาและของหวานที่สุด

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด ทั้งคู่เหลือบเห็นบนใบหน้าปรากฏความ
ผิดปกติขึ้นวูบหนึ่ง

"ข้าให้คนยกบ๊วยน้ำค้างแข็งเข้ามาแล้วกัน"

ตุนหวารีบเบี่ยงเบนหัวข้อสนทนา แต่หลันซื่อกลับชะงักไป ในใจ
หมกมุ่นครุ่นคิดอยู่นาน

"ตุนหวา ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากให้เจ้าช่วย ท่านพ่อไม่ยอมให้คนของข้า
ส่งจดหมายออกนอกวังอ๋อง เจ้าช่วยนำจดหมายฉบับนี้ไปมอบให้นางที"

หลันซื่อสอดมือเข้าไปล้วงจดหมายในอกเสื้อ

"พี่ใหญ่ ทำไมท่านคือฉันเช่นนี้!" ตุนหวาผุดลุกขึ้นอย่างขจัดใจ "ท่าน
ก็ส่งจดหมายไปสืบทว่าฉบับแล้ว ถ้านางจะตอบก็คงตอบมาแล้ว ไยท่าน
ต้องทำร้ายตัวเองด้วย!"

แววตาของหลันซื่อหม่นหมองลงทันที เขาเป็นหน้าไปทางหนึ่งอย่าง
ลำบากใจ ทว่าหว่างคิ้วกลับแฝงไว้ด้วยความตื้อตึงที่หนักแน่นไม่สั่นคลอน

ขูเหอถูกสีหน้าที่เต็มไปด้วยความมกมายในรักดึงดูดจนตื่นตะลึง พลัน
ได้ยินเสียงตัวเองเปิดปากพูดอย่างลืมหืม

"ข้าช่วยส่งจดหมายให้ก็ได้"

พี่น้องที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมลงให้กันหันขวับมามองหน้านางด้วย
ความประหลาดใจ

"โฉนเจ้าเกิดเป็นบ้าไปด้วย"

ตุนหวาเอ่ยอย่างหงุดหงิด

ขูเหอร้อนตัวเล็กน้อย ไม่กล้าสบตาโดยตรงกับตุนหวา ได้แต่ค่อย ๆ

หลุบตาลง

"ก็แค่ส่งจดหมายฉบับหนึ่งเท่านั้น"

ตุนหวาจ้องหน้าเพื่อนสนิทอยู่นาน

"ข้างเถอะ ข้าไม่อยากสนใจอีกแล้ว จะส่งจดหมายหรือไม่ จะส่งอย่างไร ทั้งสองคนตกลงกันเองแล้วกัน"

พูดจบนางก็จากไป ทั้งให้หลังชื่ออยู่กับชู่เหอตตามลำพัง
สายตาของหลันชื่อจับจ้องอยู่ที่นอกหน้าต่างแนวนิ่ง ในมือยังกำ
จดหมายฉบับนั้นไว้

"นาง...ดีเช่นนั้นจริงๆ?"

นางไม่ควรถามออกไปเลย

ชู่เหอรู้สึกตัวว่าพูดผิดไปแล้ว ข้าชู่บั้นนางอยากกริบคว้าจดหมายแล้ว
วิ่งออกไปทันที แต่คิดไม่ถึงว่าหลันชื่อกลับเอ่ยปากตอบกลับมา

"ดีหรือไม่ดีล้วนไม่สำคัญ อย่างไรก็ตามข้าก็มีใจให้แต่นาง"

"แต่นางออกเรือนไปแล้ว"

แม้นางเป็นคนพูดน้อยมาตลอด แต่ไหนๆ เปิดปากแล้วก็ถามให้
ชัดเจนไปเลย

หลันชื่อหันมาส่งยิ้มให้

"ตราบใดที่นางยังเต็มใจ ข้าก็จะรอดต่อไป"

ชู่เหอมองหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจ ครุ่นคิดว่าโลกนี้ถึงกับมีบุรุษที่มงาย
ในรักเช่นนี้อยู่ด้วยพลางนึกไปถึงเรื่องที่ท่านพ่อจัดการเรื่องการแต่งงานให้
นาง

จากนั้นนางมองดูสีหน้ามุ่งมั่นของหลันชื่ออีกครั้ง ในใจรู้สึกว่ารุ่น

อันเฟง

สับสน

ทำที่ที่เต็มไปด้วยความยึดมั่นในรักเช่นนี้คงจะจาร์กในจิตใจของนาง
ตลอดไป ไม่อาจบัตออกไปได้

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)